Lieta Nr. 129062115
104AA-0395-16/29

S P R I E D U M S

Rīgā 2016.gada 27.aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese T.BRODA
tiesnese S.KALNIŅA
tiesnesis J.STUKĀNS

izskatīja rakstveida procesā apelācijas kārtībā Rīgā, Abrenes ielā 3 /pers. A/ pilnvarotās personas /pers. AA/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 12.februāra spriedumu, un

k o n s t a t ē j a

2015.gada 23.martā iesniedzējam sastādīti administratīvā pārkāpuma protokoli Nr.PA862611, Nr.PA862612, Nr.PA862613, Nr.PA862614 par to, ka 2014.gada 31.oktobrī /pers. A/ būdams vienas domājamās trešdaļas dzīvojamās mājas /adrese/ īpašnieks un minētās mājas apsaimniekošanas uzņēmuma /Nosaukums/ reģ.Nr./reģistrācijas numurs/ vienīgais dalībnieks un valdes loceklis ar tiesībām pārstāvēt sabiedrību atsevišķi, nav izpildījis izīrētāja pienākumu nodrošināt dzīvokļu Nr.5, 17, 20, 38 /adrese/īrniekiem pamatpakalpojumu lietošanu, par ko paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $150.^3$pantā.

Ar Rīgas domes Administratīvās komisijas 2015.gada 14.aprīļa lēmumu Nr.D57 15-5 /pers. A/ saukts pie administratīvās atbildības, uzliekot naudas sodu 1200 EUR.

2015.gada 15.maijā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta iesniedzēja aizstāvja sūdzība par iestādes 2015.gada 14.aprīļa lēmumu Nr.D57 15-5.

Pēc /pers. A/ pilnvarotās personas /pers. AA/ sūdzības Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā ierosināta administratīvā lieta par Rīgas domes Administratīvās komisijas 2015.gada 14.aprīļa lēmumu Nr.D57 15-5 un ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 12.februāra spriedumu /pers. A/noteiktais sods grozīts uz 1050 euro.

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa atzinusi, ka Rīgas domes Administratīvās komisijas 2015.gada 14.aprīļa lēmumā Nr.D57 15-5 ietverto pamatojumu par pareizu un pietiekamu un pievienojusies iestādes lietas apstākļu motivācijai, to neatkārtojot. Tiesa netika konstatējusi, ka iestāde administratīvās lietas izskatīšanas procesā iestādē būtu izdarījusi būtiskus procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu minētā lēmuma atcelšanai. Nekonstatējot atbildību pastiprinošus apstākļus, jo kā redzams no lietas materiāliem iesniedzējs atzīstams par agrāk administratīvi nesodītu, tiesa iestādes lēmumu grozījusi daļā par iesniedzējam noteikto soda mēru.

Par minēto spriedumu /pers. A/ pilnvarotā persona /pers. AA/ iesniedza apelācijas sūdzību, uzskatot tiesas spriedumu par nepamatotu un atceļamu pilnībā.

1. Tiesa vispār nav ņēmusi vērā to, ka nekustamā īpašuma /adrese/ 1/3 domājamo daļu no zemes un ēkām īpašnieks ir /pers. B/ un viņam ir tādas pašas tiesības un pienākumi kā /pers. A/, taču viņš netika sodīts par minēto pārkāpumu, līdz ar ko Komisija, pieņemot /pers. A/ nelabvēlīgu administratīvu aktu, nav ievērojusi vienlīdzības principu Administratīvā procesa likuma 6.panta izpratnē.

2. Tiesa nav pareizi izvērtējusi nepamatoto komisijas atsauci uz aukstā ūdens padeves nenodrošināšanu dzīvokļiem. Pēc objekta pieņemšanas un siltummezglu stāvokļa konstatēšanas viņš, /pers. AA/ - jaunā apsaimniekotāja /Nosaukums/ prokūrists 2014.gada 23.janvārī iesniedzis SIA „Rīgas ūdens" pieprasījumu par ūdens piegādi ar lūgumu nodrošināt to divas reizes nedēļā. Kā rezultātā visa laika periodā no 27.01.2014 divas reizes nedēļā tiek nodrošināta ūdens piegāde ar cisternu. Ūdens piegāde tiek nodrošinātā tādā apjomā, kas ir lielāks par 25 litriem dienā, kas ir noteikts Pasaules Veselības organizācijas noteiktajās cilvēktiesībās uz ūdensapgādi, tomēr cilvēkiem ir iespējams ņemt arī lielāku ūdens daudzumu, jo ūdens netiek izdalīts katram atsevišķi, bet tiek izdots pēc nepieciešamības, kas netiek kontrolēts un ierobežots. Līdz ar ko sūdzības iesniedzējs uzskata par nepamatotu komisijas atsauci, ka alternatīvi sniegti pamatpakalpojumi nav atzīstami par līdzvērtīgiem tiem pakalpojumiem, kurus īrniekam būtu jāsaņem saskaņā ar īres līgumu, jo šī ir ārkārtēja situācija, kura ir iestājusies no īpašnieka neatkarīgo iemeslu dēļ, turklāt īrniekiem netiek piestādīti rēķini par apkuri, kura netiek sniegta, un par ūdens apgādi, tādā apmērā, kādā tas tiek aprēķināts parastajā kārībā, bet tiek aprēķināta maksa par ūdeni, ko atved ar cisternu, tātad no īrniekiem netiek pieprasīta tādu pakalpojumu apmaksas, kas tiem netiek sniegti. Tas viss norāda uz to, ka dzīvojamas mājas īpašnieks centās izdarīt visu no sevis atkarīgu, lai pie ārkārtas situācijas īrniekiem nodrošinātu pēc iespējas normālus dzīves apstākļus. Šādu kārtību paredz normatīvie akti, kuri pienācīgā veidā tika ievēroti.

3. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka līdz 2014.gada 23.janvārim /pers. A/ nebija ne atslēgu no nekustamā īpašuma, ne arī pieejas siltummezgliem. Jau pēc objekta pārņemšanas, apsekojot siltummezglus un siltumtīklu pagrabā ar AS „Rīgas siltums" pārstāvjiem un sertificētiem inženieriem, tika sastādīti attiecīgie akti, kuros ir norādīts, ka no sistēmas netika izlaists ūdens. Pēc objekta pieņemšanas, tātad arī jau pēc laika perioda, kad saskaņā ar VSIA „Latvijas Vides, ģeoloģijas un meteoroloģijas centrs" datiem gaisa temperatūra Rīgā bija zem nulles un svārstījās no -10 līdz -25 grādiem, tika veikta objekta apsekošana, kuras rezultātā tika konstatēts, ka siltummezglos notikusi avārija 1 un 2 kontūrā. Sakarā ar to, ka ūdens no sistēmas netika izlaists pirms sala, siltummezglu caurules, vārsti, savienojumi un aprīkojums ir saplēsti, visa sistēma ir bojāta. Tiesai bija jāvērtē, vai pamatpakalpojumus nebija iespējas nodrošināt tieši /pers. A/ vainas dēļ, jo vaina ir ļoti svarīgs aspekts nosakot personas atbildību administratīvajā pārkāpumā.

4. Nepiekrīt tiesas secinājumam, ka, ja nav iesniegti pierādījumi tam, ka iesniedzējs būtu vērsies tiesā ar prasību par parāda piedziņu no īrniekiem, ka būtu cēlis tiesā prasību pret /Nosaukums A/ par zaudējumu piedziņu vai būtu lūdzis policijas palīdzību, lai iekļūtu sev piederošajā īpašumā, tad iesniedzējs nav aktīvi rīkojies, lai atjaunotu dzīvojamās mājas apkures, auksta ūdens un kanalizācijas sistēmas, jo tas nav viens no otra atkarīgs. Izdarot šādu secinājumu tiesa nav izvērtējusi apstākli, ka /Nosaukums A/ dzīvojamas mājas apsaimniekošanu bija jāturpina līdz 2013.gada 31.decembrim, tomēr visu lietvedību un faktisko pieeju siltummezgliem un mājai tā nodeva tikai 2014.gada 23.janvārī kopā ar visām atslēgām. Šajā laika periodā /Nosaukums A/ netika brīdinājusi īpašnieku par nepieciešamajiem steidzami veicamajiem pasākumiem, kā to paredz Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 14.panta 3.daļa. Tāpat netika izvērtēts tas, ka situācija, kā rezultātā tika pārtraukta pakalpojumu sniegšana dzīvokļu īrniekiem, ir iestājusies pirms nekustamā īpašuma pārņemšanas un konkrēti bojājumi tika konstatēti jau pēc īpašuma pārņemšanas, par ko liecina arī AS "Rīgas siltums" pārstāvju un sertificēto inženieru sastādītie akti.

5. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa, izvērtējot administratīvā pārkāpuma protokolu atbilstību normatīvo aktu prasībām un atsaucoties uz 248.^{1}pantu nav izvērtējusi to, ka nav zināmi objektīvi iemesli, kuru dēļ šim gadījumam varētu būt attiecināmi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 248.^{1}panta noteikumi. Turklāt administratīvā pārkāpuma protokoli tika sastādīti pamatojoties uz (Nr.PA862611, PA862612, PA862613, PA862614) vietas apskates protokoliem, kas tika sastādīti bez nekustamā īpašuma kopīpašnieku vai viņu pilnvarotas personas klātbūtnes, kas ir pretrunā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 256.^{1}panta 7.daļas noteikumiem, Pie tam, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 246.pantu, uz kuru atsaucās arī tiesa, konkrētajā gadījumā būtu sastādāms viens administratīvā pārkāpuma protokols.

6. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tika konstatēts, ka attiecīgo dzīvokļu "īrniekiem" (daži no kuriem nebija īrnieki) netiek sniegti pamatpakalpojumi, t.i. apkure un aukstais ūdens. Taču telpu apskatē netika izmantoti nekādi tehniskie līdzekļi, no kā izriet, ka Kriminālpolicijas darbiniekam nebija iespējas noteikt iekštelpu gaisa temperatūru. Turklāt būtiski ir tas, ka visu dzīvokļu apskate tika veikta 2014.gada 31.oktobrī pie apstākļa, ka iepriekšējos gados apkure šajā mājā parasti tika pieslēgta tikai decembra vidū. No kā izriet, ka arī šajā ziņā apskates protokoli un administratīvā pārkāpuma protokoli ir sastādīti ar pārkāpumiem, kas noveda pie nepareiza lēmuma pieņemšanas lietā. Bez tam, šajā lietā nav īrnieku iesniegumu, līdz ar ko nevar pārliecināties par lietvedības uzsākšanas termiņa ievērošanu atbilstoši likuma prasībām, un amatpersona, kura sastādīja protokolus, nav pat pārbaudījusi attiecīgo personu tiesības īrēt attiecīgas telpas, nav pārliecinājusies par īres līgumu esamību. Kā rezultātā /pers. A/ ir sodīts arī par pakalpojumu nesniegšanu dzīvoklim Nr.38, kurā atrodas /pers. C/, kura izmanto telpas maldinot /pers. A/ un citus līdzīpašniekus par savām tiesībām īrēt dzīvojamās telpas, neinformējot par to, ka ar 21.02.2012. ir izbeigts 18.01.2011. dzīvojamās telpas īres līgums, bet par ko bija informēta komisija, kā rezultātā /pers. A/, kuram tika uzrādīts tikai pats īres līgums, paļaujoties uz /pers. C/ godprātību un ievērojot likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 8.pantu, būdams maldināts, uzskatīja, ka uzrādītais līgums ir saistošs arī viņam, kā jaunajam īpašniekam. Turklāt ar 2014.gada 1.oktobri tika panākta vienošanās par īres līguma izbeigšanu ar dzīvokļa Nr.5 īrnieku un ka īrniece apņemas līdz 2014.gada 1.novembrim atbrīvot telpas no viņai piederošām mantām. Savukārt dzīvokļa Nr.20 apskate tika veikta piedaloties /pers. D/, ar kuru /pers. A/ vispār nav īres tiesisko attiecību, līdz ar ko nav pienākuma sniegt viņam pamatpakalpojumus, tātad arī nav tiesīgi sodīt par minēto faktu. Turklāt par šī dzīvokļa izīrēšanu 2014.gada 3.martā tika noslēgts dzīvojamās telpas īres līgums ar /pers. E/, pie tam, šajā līgumā ir noteikts, ka tek izīrēts dzīvoklis Nr.20, ņemot vērā to, ka tajā nav ērtību.

7. Sūdzības iesniedzējs pilnībā nepiekrīt tiesas apgalvojumam, ka nav pamats Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 8.punkta piemērošanai, jo par šo pašu faktu attiecībā uz iesniedzēju nav pieņemts lēmums par administratīvā soda uzlikšanu. Uzskata, ka konkrēta situācija, pat ja ir vērtējama kā pārkāpums, tad tas ir ilgstošs, nevis tāds, kurš izdarīts vairākkārt, jo pakalpojumi netika atslēgti, vēlāk ieslēgti un pēc tam atkal atslēgti, līdz ar ko tiesai nepārprotami būtu jāņem vērā tas, ka ar 2015. gada 14.aprīļa Rīgas domes Administratīvās komisijas lēmumiem D57 15-4, D57 15-5 un D57 15-2 /pers. A/ jau tika saukts pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 150^{3}.panta pārkāpšanu un ar šiem lēmumiem viņam tika uzlikts naudas sods EUR 1200, EUR 1200 un EUR 1000 apmērā attiecīgi. Šie lēmumi arī tiek pārsūdzēti Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 8.punkts paredz, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja par to pašu faktu attiecībā uz personu, kuru sauc pie administratīvās atbildības, jau ir kompetentas institūcijas (amatpersonas) lēmums par administratīvā soda uzlikšanu vai neatcelts lēmums par administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanu. Tādējādi, ja konstatējams, ka persona ir divas reizes sodīta par vienu un to pašu pārkāpumu ar administratīvo sodu, jāsecina, ka abu sodu piemērošana ir pretēja dubultās sodīšanas nepieļaujamības principam. Dubultās

sodīšanas nepieļaujamības princips nosaka tiesības netikt atkārtoti tiesātam un sodītam par vienu un to pašu nodarījumu. No kā izriet, ka dotais lēmums ir prettiesisks, jo ir pretrunā dubultās sodīšanas nepieļaujamības principam.

8. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesai jāvadās no tiesas judikatūras, tiesa nav vērtējusi apstākli, ka īrniekiem, ja par tādiem viņi vispār ir uzskatāmi, ir parādi. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departaments 2012.gada 26.jūnija spriedumā Nr. SKC-401/2012 cita starpā norādīja: Satversmes tiesa savā 2005.gada 8.marta spriedumā lietā Nr.2005-16-01 ir atzinusi, ka izīrētāja tiesības saņemt atbilstošu īres maksu, tai skaitā, arī to paaugstināt, ietilpst Satversmes 105.pantā garantētajās īpašuma tiesībās, kuras atbilstoši Satversmes tiesas praksei var ierobežot tikai uz likuma pamata. Īpašnieka piespiešana savu īpašumu nodot lietošanā trešajai personai par tiesas noteiktu maksu ir uzskatāma par smagu tiesību ierobežojumu, kas turklāt nav noteikts ar likumu.

Likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 13.panta otrā daļa expressis verbis paredz, ka īres maksas apmērs tiek paaugstināts ar izīrētāja vienpusēju gribas aktu - brīdinājumu. Konkrētajā strīdā ir jāņem vērā īres attiecībām līdzvērtīgas tiesiskās attiecības, kurās pakalpojumu sniedzējam ir tiesības vienpusēji mainīt pakalpojuma cenu, kā rezultātā klientam ir iespēja izvērtēt, vai viņš vēlas turpināt saņemt pakalpojumu saskaņā ar jaunajiem noteikumiem. Tiesības valsts iestādēm tirgus ekonomikas apstākļos kontrolēt pakalpojuma cenas noteikšanu tiek piešķirtas izņēmuma gadījumos, kad nedarbojas normāli tirgus mehānismi.

Ņemot vērā, ka īres maksu paaugstina izīrētājs ar vienpusēju gribas aktu, prasību par strīdu, kas rodas sakarā ar īres līguma grozīšanu, var celt īrnieks, nevis izīrētājs, iebilstot pret īres maksas paaugstināšanu. No kā ir secināms, ka līdz brīdim, kad īrnieks pārsūdz tiesā īres maksas paaugstinājumu, tie ir spēkā izīrētāja noteiktā apmērā.

Ņemot izklāstīto, sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tiesa pretēji Administratīvā procesa likuma 154.panta 3.daļai, kura nosaka, ka *„Tiesa spriedumā norāda, kādēļ tā vienam pierādījumam devusi priekšroku salīdzinājumā ar citu pierādījumu un atzinusi vienu faktu par pierādītu, bet citu — par nepierādītu",* nav atspoguļojusi apsvērumus, kādēļ tā nav ņēmusi vērā attiecīgus faktus. Tiesa nav objektīvi izvērtējusi visus lietā esošus materiālus un pierādījumus, līdz ar ko ir pamats uzskatīt, ka spriedumā izteikto tiesas secinājumu nepamatotība, kas ir saistīts ar lietas nepilnīgu izskatīšanu, kam ir būtiska nozīme lietas pareizai, taisnīgai izspriešanai un vispusīgai faktisko apstākļu noskaidrošanai, noveda pie nepareiza sprieduma pieņemšanas lietā.

Lūdz atcelt Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 12.februāra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.129062115, taisot jaunu spriedumu.

2016.gada 21.martā Rīgas apgabaltiesā tika saņemts Rīgas domes Administratīvās komisijas viedoklis par apelācijas sūdzību. Komisija nepiekrīt iesniedzēja secinātajam, ka Komisija attiecībā pret /pers. A/ ir pieņēmusi nelabvēlīgu administratīvu aktu, jo saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 1.panta trešās daļas 5.punktu administratīvais akts nav *"lēmums, kas pieņemts lietvedībā administratīvā pārkāpuma lietā"*.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 150.^{3}panta mērķis ir nodrošināt līdzsvaru starp izīrētāju un īrnieku, neļaujot izīrētājam pārmērīgi izmantot īpašnieka varu. Dzīvokļa izīrēšana pēc būtības ir komercdarbības veids, kuru veicot, ir jāievēro tiesību normas.

Komisijas ieskatā, krietns un rūpīgs saimnieks, iegādājoties nekustamo īpašumu, pārliecināsies, kādā faktiskā stāvoklī tas atrodas, kādi apgrūtinājumi uz tā gulst un citus svarīgus apsvērumus. Ja īpašnieks ticis maldināts vai kā citādi nav ievērota nekustamā īpašuma pārejas kārtība, šāda rakstura jautājumi risināmi civiltiesiskā kārtā un nav attiecināmi uz pienākumiem, kurus likums nosaka /pers. A/ kā izīrētājam.

Tāpat Komisija norāda, ka administratīvajai atbildībai ir individuāls raksturs un citu kopīpašnieku saukšana vai nesaukšana pie administratīvās atbildības neietekmē konkrētajā lietā pie administratīvās atbildības saucamās personas tiesiski noteiktā pienākuma (izīrētāja pienākumu sniegt īrniekiem likumā "Par dzīvojamo telpu īri" noteiktos pamatpakalpojumus) izpildi.

Pārējie apelācijas sūdzībā norādītie apsvērumi Komisijas ieskatā ir tikai formāli norādīti, jo tiek uzturēti tie paši argumenti, kas jau tikuši vērtēti pirmās instances tiesas spriedumā. Tiesa ir pareizi, vispusīgi un pilnīgi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, kā arī novērtējusi lietā esošos pierādījumus un tiesību normas. Komisija secina, ka nevienu jaunu apstākli vai pierādījumu, kas attiecas uz faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem un būtu par pamatu likumīga nolēmuma atcelšanai, sūdzības Iesniedzējs nav norādījis.

Ņemot vērā augstāk minēto un pirmās instances tiesas nolēmumā veiktos secinājumus, Komisija iesniedzēja apelācijas sūdzību neatzīst un uzskata, ka Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese s 12.02.2016. spriedums lietā Nr.129062115 ir atstājams spēkā.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu apgabaltiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā, ja nesaskata pamatu pēc savas iniciatīvas pieņemt lēmumu sūdzību izskatīt tiesas sēdē.

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma materiālus, izvērtējusi nolēmuma pamatojumu, apsvērusi apelācijas sūdzības argumentus, tiesas kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 12.februāra spriedums ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ pilnvarotās personas /pers. AA/ apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Izvērtējot Rīgas domes Administratīvās komisijas 2015.gada 14.aprīļa lēmumu Nr.D57 15-5 un Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas sprieduma motivāciju, Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst, ka tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar ko Krimināllietu tiesu kolēģija, vadoties no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{13}panta trešās daļas, pievienojas tiesas lietas apstākļu konstatējumam un tos pašus argumentus neatkārto.

Tiesu kolēģija atzīst, ka, jau ir izvērtēti visi pierādījumi lietā, dota tiem atbilstoša motivācija, pamatoti konstatējot, ka

/pers. A/darbībās ir Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 150.^{3}pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Tas, ka sūdzības iesniedzēja viedoklis nesakrīt ar iestādes un pirmās instances tiesas secināto, nedod pamatu uzskatam, ka pārkāpums nav noticis, un neliecina, ka tiesa pārkāpusi pierādījumu vērtēšanas noteikumus.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta nolēmumos, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, norādīts, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa.

Izvērtējot apelācijas sūdzībā norādīto, tiesas kolēģija ņem vērā Augstākās tiesas Senāta viedokli.

Ir nepamatota sūdzības iesniedzēja norāde apelācijas sūdzībā, ka Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese pārkāpusi Administratīvā procesa likuma normas, jo tiesas, izskatot administratīvo pārkāpumu lietas un pieņemot nolēmumus, vadās no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa tiesību normām, kas neizsaka prasību piemērot citu likumu normas.

Tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu, ir ievērojusi vispārīgos tiesību principus un normatīvo aktu regulējumu, spriedums ir pamatots, tiesisks un atstājams negrozīts.

Nekādi jauni apstākļi, kas netika izvērtēti Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā, un nekādi procesuāli pārkāpumi, kas būtu par pamatu nolēmuma atcelšanai, netika konstatēti.

Sūdzības iesniedzējam, pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 150.^{3}pantā, noteiktais sods ir samērīgs un atbilstošs izdarītā pārkāpuma smagumam.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, Krimināllietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 12.februāra spriedumu **atstāt negrozītu**, bet /pers. A/ pilnvarotās personas /pers. AA/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Sprieduma sastādīšanas un pieejamības diena 2016.gada 27.aprīlis.

Tiesnese T.Broda

Tiesnese S.Kalniņa

Tiesnesis J.Stukāns